

Rozdział 4

Jednak wszystko, co powiedzieliśmy, dotyczy kulminacji pokuty oraz „szorowania” duszy przed Bogiem po okazaniu skruchy, jak cytowaliśmy z Gemary (Zewachim r. 1), gdzie oddanie wstępujące (ola) zostało opisane jako podarunek po skutecznej prośbie rzecznika. Lecz początkiem i fundamentem micwy teszuwy jest powrót do Boga w prawdzie i ze szczerym sercem. Musimy to w pełni wyjaśnić i wyczerpująco omówić.

Zacznijmy od tego, co jest napisane w Zoharze, który wyjaśnia słowo teszuwa na poziomie mistycznym. „Teszuwa jest taszuw hej, powracające hej, hej jest teszuwa tataa (niższy poziom teszuwa), górne hej oznacza teszuwę ilaa (teszuwę na wyższym poziomie)”. Musimy również zauważyć, że Zohar kilka razy stwierdza, że teszuwa nie jest skuteczna, jeżeli chodzi o niedotrzymanie przymierza oraz próżne wylanie nasienia. Jest to bardzo zadziwiające, ponieważ „Nic nie może się oprzeć teszuwie, nawet bałwochwalstwo i zakazane stosunki itd.”. Reszit chochma wyjaśnia, że intencją Zoharu było, że niższy poziom teszuwy jest nieskuteczny, natomiast wyższy jest.

Aby zrozumieć chociaż odrobinę tego, zobaczmy co wersety i nasi mędrcy mówią na temat kary odcięcia oraz śmierci z rąk posłańca niebios. Popełniający grzech zagrożony karą odcięcia umrze przed ukończeniem pięćdziesiątego roku życia. W przypadku grzechu zagrożonego karą śmierci z rąk posłańca niebios, umrze przed ukończeniem sześćdziesięciu lat, jak Chananja ben Azur w Księdze Jirmii. (Wprawdzie były przypadki, kiedy kara śmierci z rąk posłańca niebios była wymierzana natychmiast, jak w przypadku Era i Onana). Z drugiej strony, w każdym pokoleniu jest tak wielu winnych kary odcięcia i śmierci, którzy cieszą się długimi i przyjemnymi latami życia!

Klucz do zrozumienia tego znajduje się w wersecie: „Albowiem częścią Haszem jest Jego naród”, częścią Imienia Hawaje, Niewymawialnego Imienia. Czytamy: „Tchnął w jego nozdrza tchnienie życia” i powiedziano nam: „Kto oddycha (wydycha), czyni to z wnętrza”. Chociaż On nie ma cielesnej formy, niech Bóg uchowa, bo Tora „mówi językiem człowieka”.

W przypadku śmiertelnika jest ogromna różnica pomiędzy oddechem, wydobywającym się z jego ust podczas mówienia, a mocnym dmuchnięciem. Podczas mówienia, w oddech zaangażowana jest tylko najmniejsza część mocy i siły życiowej mówiącego, i nawet to jest tylko powierzchownym aspektem duszy, która żyje w nim. Lecz kiedy dmuchnie on mocno, dmucha z głębi siebie. Ten dech zawiera wewnętrzną moc i życiową siłę ożywiającej go duszy.

Dokładnie taka jest analogia [Stworzenia], w którym istnieją te dwa głęboko różne stany, co jednocześnie pozwala na istnienie nieskończonego spektrum stanów pośrednich. Wszystkie istoty niebieskie, nawet byty duchowe, jak aniołowie, zostały stworzone ex nihilo. Ich istnienie bierze się z zewnętrznego aspektu emisji siły życiowej przez Wiekuistego (Ejn Sof) w celu ożywienia stworzenia. Ten zewnętrzny aspekt życiodajnej siły jest nazywany „Oddechem Jego ust”, jak zostało to napisane w wersecie: „Z oddechu Jego ust wszystkie ich istnienia”. To jest twórcza moc zawarta w Dziesięciu

Wypowiedzeniach (które są instrumentami tej mocy i przedłużeniem mocy, jak to jest wyjaśnione w Likutej amarim II, rozdz. 11).

Przeciwnie, dusza człowieka pochodzi początkowo z wnętrza siły życiowej i przepływu emitowanego przez Wiekuistego, jak w wersecie przytoczonym wyżej: „Tchnął...”. W następstwie zeszła ona na nawet bardziej ukryte płaszczyzny, również na litery Wypowiedzeń: „Uczyńmy człowieka...”, aby dusza ostatecznie mogła być umieszczona w ciele w tym niższym, fizycznym świecie.

Dlatego aniołowie nazywani są elokim, tak jak w wersecie: „Bo Haszem, wasz Bóg, jest Bogiem Elokim” (Dewarim 10, 17) oraz „Chwalcie Boga Elokim” (Psalmy 136, 2) i „Synowie Elokim objawili się” (Ijow 1, 6). Ich istnienie pochodzi z zewnętrzności siły życiowej, czyli jedynie z poziomu liter. Podobnie imię Elokim jest relatywnie zewnętrznym bytem w porównaniu z Imieniem Hawaje.

Lecz dusza człowieka, czerpiąca swoje istnienie z wnętrza ożywczej siły, jest „częścią Haszem”. Ponieważ Imię Hawaje wskazuje na wnętrze życiodajnej siły, która daleko wykracza poza poziom liter.

Dla wyjaśnienia: istnieje fragment w Tikunej Zohar, Maamar Eliahu: „Ty jesteś Tym, który wywołałeś dziesięć tikunim, nazywanych Dziesięcioma Sefirot, aby sterować za ich pomocą ukrytymi światami”.

„Ty jesteś Mądry, lecz nie osiągalnym stopniem mądrości. Ty rozumiesz, lecz nie osiągalnym poziomem rozumienia”. Wszystkie atrybuty, dziesięć sefirot, są zawarte w i reprezentowane przez swoje źródło, Imienia Hawaje, niech będzie błogosławiony.

(Imię Hawaje składa się z czterech liter: jud, hej, waw i hej).

Jud, zwykła kropka, symbolizuje Jego Mądrość, stan ukrycia i niejasności, zanim rozwinie się on w stan ekspansji i objawienia w pojęciu i zrozumieniu. („Cierń” na samej górze litery jud wskazuje Wolę Najwyższego, daleko nadrzędną w stosunku do poziomu chochma ilaa, wyższej mądrości, jak wiadomo).

Kiedy „kropka” przechodzi w stan ekspansji i objawienia pojęcia i zrozumienia w ukrytych światach, wtedy zawiera się i jest reprezentowana w literze hej. Kształt tej litery jest obszerny, rozciągnięty na szerokość, co implikuje szerokość wyjaśnienia i zrozumienia oraz rozciągnięty na długość, co wskazuje rozciągnięcie i przepływ w dół, do ukrytych światów.

W następnym etapie to rozciągnięcie i przepływ ciągną się jeszcze niżej, do ukrytych światów. Można to porównać do kogoś, kto pragnie odkryć swoje myśli przed innym, na przykład przez mowę. Ten stan rozszerzenia jest zawarty i reprezentowany przez ostatnie litery waw i hej. Waw, mające kształt pionowej kreski, wskazuje rozciągnięcie w dół. Co więcej, na ten przepływ w dół mają wpływ boskie cechy dobrej woli i dobroci oraz inne Jego święte cechy, zawarte ogólnie rzecz biorąc w sześciu atrybutach w wersecie:

„Twoja, o Boże, jest wielkość...” (I Kroniki 29, 11) do: „Twoje, o Boże, jest królestwo...”, do, ale nie włącznie. Jego siódmy atrybut, malchut, czyli królestwo, jest nazywany „Światem Boga”, jak mówi werset: „Skoro słowo króla jest jego prawem” (Kohelet 8, 4).

Ten atrybut królestwa jest zawarty i reprezentowany przez końcowe hej Imienia Hawaje. Wewnętrznym aspektem i źródłem mowy jest oddech, który powstaje z serca, następnie jest formowany przez pięć miejsc artykulacji w ustach – alef, chet, hej i ajin z gardła. Hej oznacza ten wewnętrzny aspekt mowy, ponieważ jest to nieskazitelny, niezwoikalizowany oddech, „Lekka litera bez substancji”. Chociaż On nie ma cielesnej formy, niech Bóg uchowa, Tora mówi w języku człowieka. Słowo Boga, z jego dwudziestoma dwiema literami, podzieliło się na pięć artykulacji i w ten sposób wszystkie byty zostały stworzone. (Omówienie tych liter znajduje się w Likutej amarim II, rozdz. II),

Analogicznie, ponownie rozważając nieskończone rozdzielanie pomiędzy tymi dwoma przypadkami, te same cztery etapy dotyczą duszy człowieka, tzn. boskiej duszy, którą „On tchnął z Siebie”. Jest [to] początkowy stan ukrytego konceptu, symbolizowanego przez literę jud, z jego potencjałem do objawienia, w ten sposób rozumiejąc i poczynając Jego prawdziwe istnienie i Jego wielkość, każdą osobę według jej miary, według typu jego intelektu i zrozumienia.

W miarę jak człowiek pogłębia swoją inteligencję, poszerza swój umysł i zrozumienie, aby podziwiać Jego wielkość, jego obecnie rozwinięte zrozumienie jest wskazane w literze hej, która jest szeroka. Hej ma również długość, która wskazuje na przedłużenie w dół, że z jego zrozumienia i kontemplacji majestatu Boga czerpie on miłość i bojaźń oraz ich rozwinięcie w jego umyśle i w głębi jego serca.

W następnym etapie emocje te rzeczywiście zmanifestują się w jego sercu. Prowadzi to do prawdziwej służby Bogu, studiowania Tory i przestrzeganiu micwot, w głosie i mowie oraz w uczynkach. To jest wpływ liter waw i hej.

Inne znaczenie [stojące] za czterema literami w odniesieniu do człowieka: kontemplacja mająca na celu zrozumienie i pojęcie Jego prawdziwego istoty również wynika z Tory, ponieważ Tora wynika z chochmy, mądrości, reprezentowanej przez jud w Imieniu Hawaje.